

³² Кримінального кодексу України від 05.04.2001 № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

³³ Інформаційний лист ВАСУ від 25.12.2013 № 1770/12/13-13 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.vasu.gov.ua/ua/generalization_court_practice.html?_m=publications&_t=rec&id=3188

³⁴ Спільний наказ Мін'юсту, Мінфіну, Генеральної прокуратури від 04.03.1996 № 6/5/3/41 «Про затвердження Положення про застосування Закону України «Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів дізнання, попереднього слідства, прокуратури і суду»» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?code=z0106-96>

³⁵ Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

³⁶ Лист ДПСУ від 31.07.2012 № 20727/7/10-0217/2986 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/DPA1486.html

³⁷ Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

Резюме

Трофімова Л. В. Удосконалення правового регулювання податкових відносин: питання теорії і практики фінансової політики.

У статті розглядаються питання формування публічних доходів і реалізації фінансової політики держави є одними із ключових у забезпеченні гарантій прав людини у стратегічному соціально-економічному розвитку країни. Акцентовано увагу на необхідності вжиття заходів із утворення однотипної судової практики щодо стягнення та повернення коштів до/із бюджету у вирішенні спорів, що також потребує уваги законотворців, юридичної спільноти і громадськості з огляду на міжнародні правові стандарти.

Ключові слова: бюджет, контроль, права платника, податковий обов'язок, судова практика, фінансова політика.

Резюме

Трофімова Л. В. Усовершенствование правового регулирования налоговых отношений: вопросы теории и практики финансовой политики.

В статье рассматриваются вопросы формирования публичных доходов и реализации финансовой политики государства, которые являются одними из ключевых в обеспечении гарантий прав человека в стратегическом социально-экономическом развитии страны. Акцентируется внимание на необходимости принятия мер образования однотипной судебной практики по взысканию и возврату средств в/из бюджета в решении споров, что также требует внимания законодателей, юридического сообщества и общественности, учитывая международные правовые стандарты.

Ключевые слова: бюджет, контроль, права плательщика, налоговое обязательство, судебная практика, финансовая политика.

Summary

Trofimova L. The improvement of regulation of tax relations: problems in the theory and practice of financial policy.

The article examines the formation of public revenues and implementation of the state financial policy which are one of the main key in ensuring human rights in the strategic socio-economic development of the country. The article is also focused on the necessity to take measures to the formation of the same type of judicial practice to collect and return the funds to / from the budget in resolving disputes, that is also requires attention of legislators, the legal community and the public, taking into account international legal standards.

Key words: budget, control, payer right's, tax payable, court practice (precedents), financial policy.

Отримано 28.01.2014

УДК 347.962

І. С. ЗУБАЧОВА

Ірина Сергіївна Зубачова, асистент кафедри ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана», здобувач Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України

ДО ПИТАННЯ ЩОДО КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ЗАСАД РЕАЛІЗАЦІЇ СУДОВО-ПРАВОВОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ

Головний обов'язок держави щодо забезпечення захисту прав та свобод людини і громадянина в Україні, безперечно, повною мірою має здійснювати судова система, яка діятиме відповідно до Основного Закону. У Конституції України систему правосуддя окреслено у загальному вигляді, визначено лише принципові засади її організації і діяльності. У зв'язку з цим існує нагальна потреба у виробленні та законодавчому закріпленні чіткого і системного бачення стратегії реформування судової гілки влади.

Діюча система судів загальної юрисдикції, як показала практика, не повною мірою відповідає конституційним засадам організації правосуддя. Вчені-правознавці та практики слушно акцентують увагу на тому, що нерациональна побудова системи судових установ та розподіл між ними юрисдикції нерідко спричиняють

розгляд спору різними судами одного рівня та несправедливе обмеження права на оскарження судових рішень в окремих категоріях справ.

Саме тому однією з актуальних проблем для України є необхідність створення цілеспрямованої, обґрунтованої концептуально-методологічної основи розвитку правосуддя в Україні, забезпечення доступного й справедливого судочинства, прозорості у діяльності судів, оптимізації системи судів загальної юрисдикції; посилення гарантій незалежності суддів; якісне підвищення фахового рівня суддівського корпусу.

Таким чином, можна дійти висновку про беззаперечність твердження, що подальшою метою проведення судової реформи є утвердження верховенства права шляхом забезпечення: доступності правосуддя; справедливої судової процедури; незалежності, безсторонності та професіоналізму суддів; юридичної визначеності, однаковості судової практики і ефективності судового захисту.

Крім того, нині в умовах політичної, економічної кризи, підвищення рівня правосвідомості громадян, а також прагнення ефективного захисту їх конституційних прав та свобод з боку держави, цілком обґрунтованим видається твердження, що рівень демократії залежить від стану судочинства у державі. Саме тому судові органи, на нашу думку, відіграють фундаментальну роль у забезпеченні прав та свобод людини і громадянина.

Розуміючи необхідність створення дієвих судових органів для захисту порушених прав та свобод, законодавцем було започатковано судову реформу в Україні ще з часу проголошення її державної незалежності. Головна мета на той час полягала у тому, щоб утвердити судову владу як незалежну гілку влади у рамках системи поділу влади у демократичному суспільстві. Незважаючи на позитивні здобутки на цьому шляху, процес становлення незалежного судочинства в Україні характеризувався суперечливістю й непослідовністю. Далися ознаки консерватизму у підходах до реформування та нестача чіткого бачення того, якою має бути судова система у державі, що керується верховенством права.

Тому, за таких обставин, на даний час українські суди ще не стали дієвим інститутом захисту прав людини, а рівень довіри до них з боку суспільства лишається вкрай низьким. Головними причинами такого стану є відсутність системного й узгодженого бачення подальшого здійснення судової реформи.

Серед перших спроб створити незалежну, ефективну систему здійснення правосуддя стала Концепція судово-правової реформи 1992 р., яка мала важливу роль у становленні судової влади в Україні, але практично втратила значення програмного документа після прийняття Конституції України 1996 р., хоча деякі положення Концепції ще тривалий час зберігали свою актуальність.

Одним із головних нормативно-правових актів, що став фундаментальною основою подальшого удосконалення зазначених вище органів в Україні, стала Конституція України, прийнята 28 червня 1996 року. Саме у ст. 125 було визначено побудову системи судів загальної юрисдикції за принципами територіальності і спеціалізації, найвищим судовим органом у системі судів загальної юрисдикції було визнано Верховний Суд України, а вищими судовими органами спеціалізованих судів відповідні вищі суди.

Проведення так званої «Малої судової реформи» було пов'язано із закінченням п'ятирічного терміну дії п. 12 «Перехідних положень» Конституції України 1996 р., що закріплював організацію та діяльність судової системи України. Протягом цього періоду було прийнято цілу низку законодавчих актів з питань судочинства та судоустрою, а саме: Закон України «Про судоустрій України», Закон України «Про кваліфікаційні комісії, кваліфікаційну і дисциплінарну відповідальність суддів судів України», Закон України «Про статус суддів», Закон України «Про органи суддівського самоврядування» та ін.

Подальше втілення у життя судової реформи можна спостерігати у нормах Закону України «Про судоустрій та статус суддів» від 7 липня 2010 р., який закріпив позитивні зрушення у діяльності судової гілки влади¹.

Необхідно зазначити, що на сьогодні наша держава реалізує кроки щодо вступу до членства в Європейському Співтоваристві. Натомість, відповідно до вимог Європейського Союзу (далі – ЄС) країна може набути права членства ЄС у разі її відповідності економічним та політичним умовам, а саме: держави повинні домогтися стабільності інститутів, що гарантують демократію, дотримання прав людини і громадянина, верховенства закону, повагу та захист меншин; наявність та функціонування ринкової економіки, змога у рамках Європейського Співтовариства працювати в умовах конкуренції, а також взяття на себе зобов'язань членства, включаючи прихильність цілям політичного, економічного й валютного союзу².

У своїй Резолюції Європейський Парламент щодо України від 24 травня 2012 р. вказує, що дотримання Україною прав людини, її повага до громадянських та фундаментальних свобод і до верховенства права, разом з проведенням справедливих, неупереджених та незалежних судових процесів, та її зосередженість на проведенні внутрішніх реформ є передумовою для подальшого розвитку відносин між ЄС і Україною; ЄС продовжує наголошувати на необхідності поваги до верховенства закону, включаючи справедливі, неупереджені та незалежні судові процеси та уникнення при цьому небезпеки породження будь-яких думок, що судові заходи застосовуються вибірково; тоді як ЄС вважає, що ці принципи особливо важливі для країни, яка прагне глибоких договірних відносин на основі політичного об'єднання; європейська перспектива України повинна бути заснована на політиці систематичних та незворотних реформ у ряді важливих інституційних, політичних, економічних і соціальних галузей; у той час як важливі реформи вже було здійснено або вони здійснюються зараз, тоді як інші все ще треба запровадити; нинішні проблеми у відносинах між Україною та Європейським Союзом можуть бути вирішені тільки на основі чіткого бажання з боку української влади проводити і здійснювати необхідні реформи, зокрема, правову та судову з метою повного дотримання принципів демократії та поваги до прав людини та основних свобод, прав меншин і верховенства закону, закликає до активної та ефективної підтримки реалізації цієї реформи з боку інституцій

Європейського Союзу та Ради Європи і її Венеціанської комісії; українській владі необхідно провести всеосяжні реформи, які повинні бути здійснені для того, щоб прокласти шлях для зближення України з європейськими нормами і стандартами; підкреслює, що зближення України з ЄС має будуватися на її прихильності до європейських цінностей та свобод³.

Отже, зі змісту Резолюції Європейського Парламенту щодо України від 24 травня 2012 р. випливає необхідність удосконалення державних правових органів взагалі та судової системи зокрема.

Україна здійснила цілу низку кроків у цьому напрямі, зокрема Указом Президента України № 198/2012 (198/2012) від 15 березня 2012 р. було визначено заходи щодо забезпечення ефективності реалізації Програми економічних реформ на 2010–2014 рр. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава». Указом Президента України від 17 березня 2010 р. № 355 (355/2010) було затверджено положення про Комітет з економічних реформ як консультативно-дорадчий орган при Президентові України, що створений з метою впровадження системних економічних реформ, спрямованих на вихід із фінансової та економічної кризи, на забезпечення сталого економічного розвитку України як передумови зростання добробуту її населення. До основних завдань Комітету було віднесено: опрацювання з урахуванням нинішньої соціально-економічної ситуації в Україні та на основі передового світового досвіду напрямів і механізмів здійснення економічних реформ; підготовка національних планів дій щодо впровадження Програми економічних реформ на 2010–2014 рр. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава»; забезпечення підготовки для внесення Президентом України на розгляд Верховної Ради України законопроектів, спрямованих на реалізацію зазначеної вище Програми; залучення громадськості до обговорення пропозицій щодо напрямів і механізмів здійснення економічних реформ, найважливіших законопроектів з цих питань, забезпечення врахування позиції громадськості у процесі реалізації економічних реформ; сприяння формуванню позитивного іміджу України у зв'язку з проведенням економічних реформ, доведено до міжнародної спільноти об'єктивної інформації про зміст та стан економічних реформ в Україні⁴.

На перший погляд, до позитивних кроків судової реформи можна віднести Закон України від 8 квітня 2014 р. «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», що визначає правові та організаційні засади проведення спеціальної перевірки суддів судів загальної юрисдикції як тимчасового посиленого заходу з використанням існуючих процедур розгляду питань про притягнення суддів судів загальної юрисдикції до дисциплінарної відповідальності і звільнення з посади у зв'язку з порушенням присяги з метою підвищення авторитету судової влади України та довіри громадян до судової гілки влади, відновлення законності і справедливості⁵. Проте даний нормативно-правовий акт дозволяє переобирати керівництво судових органів, що призвело до унеможливлення кардинально змінити ситуацію щодо обрання нових голів судів⁶.

Науковці та правники мають різні погляди щодо подальшого проведення судово-правової реформи. Так, наприклад, С. Штогун вбачає проведення судово-правової реформи у наступних напрямках. По-перше, це вирішення проблем судоустрою; по-друге, реформування процесуального права; по-третє, організація матеріального-технічного забезпечення судів; по-четверте, докорінне реформування організації обрання та функціонування органів суддівського самоврядування; по-п'яте, перегляд структури, формування ВРЮ та системи дисциплінарно-кваліфікаційних комісій суддів⁷.

В. Косарев зазначає, що подальше реформування судово-правової реформи неможливе без достатньої матеріальної забезпеченості судів, ліквідації Вищої ради юстиції, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та передання їх функцій суддівському самоврядуванню, а також створення триланкової судової системи на чолі з Верховним Судом України⁸.

В. Кузьмишин зазначає, що метою судово-правової реформи має стати реалізація демократичних ідей правосуддя, зокрема втілення принципу верховенства права; створення законодавства про судоустрій, яке б забезпечило незалежність судової влади. Вказує на необхідність злагодженості у роботі законодавчої, виконавчої та судової гілок влади, а також неможливість проведення судово-правової реформи окремо від реформування інституцій, пов'язаних із судом, зокрема таких, як: міліція, прокуратура, адвокатура та органи державної виконавчої служби⁹.

Ми погоджуємося з викладеними вище позиціями правників, проте вважаємо, що забезпечення прав та свобод людини і громадянина можливе не лише завдяки прийняттю окремих нормативно-правових актів у сфері судоустрою, а й проведенню комплексних правових реформ в Україні.

Політична та фінансова криза, яка виникла в Україні наприкінці 2013 р., зумовила нагальну потребу не лише в економічній стабілізації, а й у необхідності комплексного удосконалення самої системи державного управління та мобілізації усіх можливих ресурсів.

Упорядкована та дієва системи державного управління є потребою ефективного функціонування держави. Виконавча влада в Україні характеризується заплутаним підпорядкуванням один одному та відсутністю принципів її побудови. Наявність аналогічних функцій у органів виконавчої влади та конфлікту інтересів призводить до підвищення рівня корупції серед даних органів державної влади. В Україні необхідно, на нашу думку, забезпечити усунення бюрократичних перешкод та зобов'язати виконавчу владу виконувати лише її прями функції. Нагальність проведення адміністративної реформи обумовлена запровадженням комплексних змін та оновленням моделі державного управління, що приведе до доступної, прозорої та ефективною державної влади і, відповідно, позитивно впливатиме на зміст судово-правової реформи.

Указ Президента України від 9 грудня 2010 р. «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» поклав початок проведенню даної реформи. Координацію здійснення адміністративної рефор-

ми в Україні було покладено на Робочу групу з питань оптимізації системи органів виконавчої влади та Координаційний центр з впровадження економічних реформ при Президентові України. На сьогодні завдяки адміністративно-правовій реформі в Україні було досягнуто певних позитивних зрушень у сфері функціонування органів виконавчої влади. Так, систему органів виконавчої влади в Україні було оптимізовано, усунуто конфлікт її функцій та дублювання повноважень; запроваджено європейський підхід до типології центральних органів виконавчої влади та чітко визначено зони її відповідальності; внесено зміни до Закону України «Про Кабінет Міністрів України», що окреслили зміни у систему прийняття урядових рішень, зменшено кількість членів Кабінету Міністрів України.

Варто зазначити, що основними принципами адміністративно-правової реформи є децентралізація і тим самим – ліквідація надлишкових функцій місцевих органів виконавчої влади, усунення дублювань між місцевими державними адміністраціями та центральними органами виконавчої влади; узгодженість державного управління з ринковою економікою; інституціоналізація служби в органах місцевого самоврядування, а також розмежування повноважень органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у сфері надання державних послуг.

Формування правової, демократичної, соціальної держави безпосередньо пов'язано з рівнем взаємодії парламенту, президента, органів виконавчої влади, судової влади, органів місцевого самоврядування, реалізації функцій держави, що забезпечують здійснення прав людини та громадянина, а також розвитком держави у цілому. Йдеться про створення цілісної системи державної влади з чітким розподілом повноважень між її суб'єктами (елементами), формування механізмів стримування і противаг між усіма складовими даної системи.

Зокрема, законодавчий орган зобов'язаний відповідно до Основного Закону бути представницьким органом, склад якого залежить безпосередньо від виборців, спрямовувати свою діяльність насамперед на створення законодавчої бази щодо проведення реформ та пріоритетних програм розвитку держави, а також здійснювати контроль за виконавчою владою заради уникнення неефективності її діяльності та зловживань з боку останньої.

Президент як гарант Конституції повинен представляти державу на міжнародній арені, забезпечувати національну безпеку, а також сприяти консолідації владних та опозиційних політичних сил, Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України для ефективної реалізації функцій держави.

Кабінет Міністрів України, відповідно до Конституції України, є найвищим органом виконавчої влади і зобов'язаний реалізовувати державну політику. Органи виконавчої влади повинні виконувати всі адміністративні функції, що передбачені законодавством щодо розвитку інфраструктури суспільства та надання публічних послуг.

Органи місцевого самоврядування покликані забезпечувати розвиток територіальної громади, соціально-економічний та культурний розвиток регіонів відповідних територій.

Судова влада має вирішувати всі правові спори, опираючись на основоположні принципи законності та справедливості. Здійснення правосуддя повинно базуватися на професіоналізмі, незалежності, доступності. Роль Конституційного Суду України полягає у визначенні відповідності чинного законодавства Основному Закону, вирішенні спорів між вищими державними органами влади щодо конституційності їхніх дій.

Повноваження зазначених вище органів повинні гарантуватися Основним Законом та чинним законодавством України, які мають відповідати принципу верховенства права. Формування дійсно правової, демократичної, соціальної держави потребує проведення відповідних реформ, що стануть основою досягнення такої цілі.

Отже, підсумовуючи наведене, можна констатувати, що держава та суспільство потребує окреслення нових шляхів удосконалення судової влади. Основними принципами підвищення авторитету судової влади серед суспільства має стати запровадження такої судової системи, що зможе ефективно захищати конституційні права і свободи людини та громадянина, інтереси суспільства й держави, забезпечення законності та правопорядку у країні. Тому до основних засад судово-правової реформи, на наш погляд, слід віднести не лише удосконалення незалежного правосуддя, а й проведення адміністративної реформи, муніципальної реформи тощо, оскільки відповідно до Конституції України державна влада поділяється на законодавчу, виконавчу та судову, які є незалежними одна від одної, проте, все ж таки, здійснюють свою діяльність на принципі стримування та противаг. Отже, в контексті формування концептуальних засад судово-правової реформи в Україні не можна говорити лише про її проведення ізольовано без удосконалення функціонування законодавчої та виконавчої гілок влади.

¹ Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 41–42, № 43, № 44–45, ст. 529.

² Conclusions of the presidency [Електронний ресурс] // European council in Copengagen. – 1933.-21-22JUNE. Режим доступу: http://ec.europa.ua/bulgaria/documents/abc/72921_en.pdf – [Заголовок з екрана].

³ Резолюція Європейського Парламенту щодо України (повний текст) Режим доступу: // <http://tyzhden.ua/Politics/51089>

⁴ Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1154/2010/print1330453751417866>

⁵ Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1188-18>

⁶ Тимошук О. «Нові-старі призначення голів судів, або чому не працює люстраційний закон» // Юридичний Вісник України № 17 (982) 26 квітня – 2 травня 2014 року; Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1188-18>; Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1188-18>

⁷ Штогун С. «Як змінити судочинство? Реформа судової системи очима судді у відставці» // Юридичний Вісник України. – № 16 (981) 19–25 квітня 2014 року; Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1188-18>

⁸ Косарев В. «Держава сама штовхала суддів брати хабарі» // Юридичний Вісник України. – № 16 (981) 19–25 квітня 2014 року; Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1154/2010/print1330453751417866>

⁹ Кузьмишин В. «Незалежність судової гілки влади є головною передумовою довіри людей до неї» // Юридичний Вісник України №17 (982) 26 квітня – 2 травня 2014 року; Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1154/2010/print1330453751417866>

Резюме

Зубачова І. С. До питання щодо концептуальних засад реалізації судово-правової реформи в Україні.

Розглядається питання щодо вироблення та законодавчого закріплення чіткого і системного бачення стратегії реформування судової гілки влади. Обґрунтовується необхідність створення цілеспрямованої основи розвитку правосуддя в Україні та оптимізації системи судів загальної юрисдикції. Робиться висновок, що до основних засад судово-правової реформи слід відносити не лише удосконалення незалежного правосуддя, а й проведення адміністративної реформи, муніципальної реформи тощо, оскільки відповідно до Конституції України державна влада поділяється на законодавчу, виконавчу та судову, які є незалежними одна від одної, проте, все ж таки, здійснюють свою діяльність на принципі стримуванні та протидії, тому не можна говорити про проведення судово-правової реформи ізольовано, без удосконалення інших гілок влади.

Ключові слова: судова влада, правосуддя, судова система, судово-правова реформа, демократія, влада.

Резюме

Зубачева И. С. О вопросе концептуальных основ реализации судебно-правовой реформы в Украине.

Рассматривается вопрос о выработке и законодательном закреплении четкого и системного видения стратегии реформирования судебной ветви власти. Обосновывается необходимость создания целенаправленной основы правосудия в Украине и оптимизации системы судов общей юрисдикции. Делается вывод, что к основным принципам судебно-правовой реформы следует относить не только усовершенствование независимого правосудия, но и проведение административной реформы, муниципальной реформы и т.д., поскольку согласно Конституции Украины государственная власть делится на законодательную, исполнительную и судебную, которые являются независимыми друг от друга, однако, все же, осуществляют свою деятельность на принципе сдерживания и противовесов, поэтому нельзя говорить о проведении судебно-правовой реформы изолированно, без совершенствования других ветвей власти.

Ключевые слова: судебная власть, правосудие, судебная система, судебно-правовая реформа, демократия, власть.

Summary

Zubachova I. About principles of realization of jurisdiction-legal reform in Ukraine.

The article observes the problem of production and legislative fixing of clear and systematic seeing of the strategy of reforming judicial authority. Necessity of creation of purposeful basics of justice in Ukraine and optimization of the system of courts of general jurisdiction is justified.

As a conclusion it is determined that not only improvement of independent jurisdiction may be referred to the basic principles of jurisdiction-legal reform, but holding of administrative and municipal reform, etc. as due to the Constitution of Ukraine state authority divides into legislative, executive and judicial, which are independent, nonetheless act on the principle of containment and counterbalance. Thus it is incorrect to speak about passage of judicial reform in terms of isolation, without improvement of other branches of power.

Key words: Judicial authority, jurisdiction, judicial and legal reform, democracy, power.

Отримано 8.04.2014

УДК 342.9

Р. Ю. КАПІНУС

Роман Юрійович Капінус, аспірант Академії праці, соціальних відносин і туризму

АКТИ ГЛАВ ДЕРЖАВ ЯК ДЖЕРЕЛА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА КРАЇН АНГЛО-АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ: СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ, СПОЛУЧЕНЕ КОРОЛІВСТВО ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ ТА ПІВНІЧНОЇ ІРЛАНДІЇ

Для удосконалення правового регулювання актів Президента України у сфері адміністративного права необхідно дослідити відповідний досвід зарубіжних країн у даній сфері. Як відомо, країни англо-американської правової системи мають відмінну від країн романо-германської правової системи структуру та характер джерел права. Це зумовлено особливостями розвитку і формування правових систем даних країн. Треба зазначити, що більшість країн англо-американської правової системи є найбільш розвиненими сучасними державами світу. Саме тому дослідження актів глав держав країн англо-американської правової системи в сфері адміністративного права має важливе практичне значення, оскільки без належної теоретичної розробки даного питання неможливе повноцінне вдосконалення системи джерел адміністративного права України.

Можна констатувати, що в нашій державі на даний момент немає значної кількості досліджень актів глав держав англо-американської правової системи. Акти глав держав досліджували такі відомі вітчизняні